

Arrest

nr. 82 376 van 4 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 maart 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 13 oktober 1982 in het dorp Vairoki Cheema in de tehsil Wakirabad van het district Gujranwala van de provincie Punjab. In 2004 verliet u Pakistan en trok u naar Kuwait waar u werk vond bij transportfirma's die in Irak en Kuwait voor het Amerikaanse en Britse leger actief waren. Toen uw broer in 2008 uw werkplaats aan uw

dorpelingen onthulde, viel dit in slechte aarde. Uw tewerkstelling werd veroordeeld als een deelname aan de oorlog tegen moslims. Omdat uw contract afliep keerde u in december 2009 naar uw geboortedorp terug. In januari 2010 onttaarde een kaartavond met vrienden in een hevige discussie over uw vroeger werk. Op 10 februari ontving u een brief waarin uw dood aangekondigd werd. U schoof de brief ter zijde denkend dat het van een dorpsgenoot kwam. Zo'n twee weken later op 25 februari werd u onder vuur genomen door onbekenden. U gaf het incident aan bij de politie. Twee dagen later vluchtte u naar Lahore, waar u verbleef tot uw vertrek uit Pakistan in het midden van mei 2010. U kwam op 17 mei 2010 in België aan waar u zich de 19 mei 2010 vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een identiteitskaart (NICOP), zeven werkbades, een rijbewijs, een tandartsattest, drie verklaringen, een cricketposter, twee FIR's (First Information Report), een x-ray en een medisch rapport neer.

B. Motivering

Dient echter te worden opgemerkt dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u de Pakistaanse overheid en jihadi organisaties (CGVS 6/6/2011 p.7).

Uw vrees voor jihadi organisaties komt voort uit de incidenten die zich in de periode na uw terugkeer uit het Midden-Oosten in Pakistan afspeelden. U slaagt er evenwel niet in uw terugkeer naar Pakistan aannemelijk voor te stellen. Zo weet u niet wie de 'tahsildar' van Wakirabad was in de maanden dat u in 2009 en 2010 in uw dorp woonde (CGVS 6/6/2010 p.8). Dit is opmerkelijk indien u werkelijk in dit dorp zou gewoond hebben. Ook heeft u slechts een vermoeden van de naam van de gouverneur van de provincie Punjab destijds. Uw vermoeden blijkt ingegeven door het feit dat de gouverneur uitgebreid in het nieuws kwam naar aanleiding van zijn dood begin januari 2011 (CGVS 6/6/2011 p.8). Gevraagd naar aanslagen in de stad Lahore gedurende de maanden dat u daar woonde, weet u geen enkel incident aan te brengen (CGVS 9/1/2012 p.5). Nochtans werd Lahore begin maart 2010 opgeschrikt door drie bomaanslagen die zo'n zeventig doden en bijna 200 gewonden veroorzaakten. Dat bomaanslagen van deze grootteorde in de stad waar u verbleef u zouden zijn ontgaan, valt moeilijk in te denken. U verklaarde immers dat u uw huis in Lahore verliet om te winkelen en dat u er uw dagen vulde met televisie kijken (CGVS 9/1/2012 p.5). Zelfs indien u tot driemaal toe de mogelijkheid gegeven wordt om aan de hand van allerhande kennis die u opdeed tijdens uw terugkeer naar Pakistan het Commissariaat-generaal van uw verklaarde verblijf in Pakistan in 2009 en 2010 te overtuigen, kan u op een dorpsruzie na niets aanbrengen. Dat er u van een verblijf van zes maanden in uw geboorteland na jaren afwezigheid zo goed als niets is bijgebleven, is allerm minst aannemelijk. U weet zelfs geen enkele nationale gebeurtenis in Pakistan te vermelden van deze periode (CGVS 6/6/2011 p.9; CGVS 9/1/2012 p.5).

Ook spreekt het tot de verbeelding dat u, die in Lahore naar de televisie keek, geen enkel Pakistaans televisieprogramma weet aan te halen (CGVS 9/1/2012 p.5). Indien u werkelijk maandenlang in Pakistan verbleef en, zoals u zegt, vaak tv keek, kan aangenomen worden dat u toch minstens enkele Pakistaanse tv-programma's zou kunnen aanhalen. Uw voorliefde voor cricket, die blijkt uit het feit dat u een crickettoernooi sponsorde, kan evenmin verhinderen dat u niets weet te vertellen over de Pakistaanse nationale sport in de maanden van uw verklaarde verblijf in Pakistan (CGVS 9/1/2012 p.5). Nochtans vond er in die periode naast de nationale competitie ook het internationale World Twenty20 toernooi plaats waar de Pakistaanse nationale ploeg de halve finale haalde. Daar u naar Pakistan terugkeerde om zich er te vestigen en in uw geboortedorp over sociale banden beschikt, kan er van u worden verwacht dat u zich van de periode dat u er verbleef voldoende herinnert om uw verblijf aldaar aannemelijk te maken.

Daarnaast dient ook uw terugkeer naar dit dorp omwille van een andere reden betwijfeld te worden. Gezien de slechte wijze waarop uw tewerkstelling het jaar eerder door uw dorpsgenoten ontvangen werd, zou men verwachten dat u omzichtig met een terugkeer naar uw dorp zou omspringen (CGVS 6/6/2011 p.5,6,10). Temeer daar u verklaart dat het algemeen geweten is dat zo'n 10% van uw dorpelingen de Jihadi organisaties steunen. Dat u stelt dat u niet wist dat uw tewerkstelling voor een Amerikaanse firma die logistieke steun verleent aan het Amerikaanse leger in Irak als negatief zou worden aanzien in uw dorp, kan niet aanvaard worden. U stelt immers dat u tijdens uw verblijf in Irak en Kuwait contact had met uw broer in uw dorp, wist van het Jihadi gedachtegoed in uw dorp en het evenmin kan het u zijn ontgaan dat de oorlog in Irak zelden positief onthaald werd in de

moslimwereld (CGVS 9/1/2012 p.3-4). Dat u onder deze omstandigheden geen weet zou hebben van de gevoelens die er in uw dorp leefden, kan niet geloofd worden.

Daarbij dient ook opgemerkt te worden dat u over het document waarmee u uw terugkeer naar Pakistan zou kunnen staven, namelijk uw paspoort, weinig aannemelijke verklaringen aflegt. Zo beweert u tijdens het gehoor dat uw paspoort in handen is van de smokkelaar terwijl het bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog klonk dat u uw paspoort in Pakistan achter liet (CGVS 6/6/2011 p.2,9; DVZ verklaring p.4). Dit roept de nodige vragen op. Van het valse paspoort dat effectief gebruikt werd voor uw reis tot België kent u op de voornaam en de nationaliteit na de vermelde identiteitsgegevens niet. Men zou nochtans verwachten dat, indien u zich een andere identiteit aanmat om naar België te reizen, u de gegevens van deze valse identiteit ook tot u nam (CGVS 6/6/2011 p.7). Dat uw verklaringen over uw paspoort niet kunnen overtuigen, draagt bij tot het vermoeden dat u na uw verblijf in het Midden-Oosten niet bent teruggekeerd naar Pakistan.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u uw verblijf in Pakistan in 2009 en 2010 niet aannemelijk heeft weten voor te stellen. Aangezien uw asielrelaas zich gedurende dit verklaarde verblijf in Pakistan afspeelde, kan er geen geloof gehecht worden aan het verklaarde vluchtrelaas.

Naast de vrees die u uit ten opzichte van Jihadi organisaties, vreest u bij terugkeer naar Pakistan de Pakistaanse overheid, zo zegt u. Uw vrees ten opzichte van de Pakistaanse overheid is louter op losse veronderstellingen gebaseerd. U gelooft dat Pakistaanse overheidsinstanties u ervan zouden kunnen verdenken een Amerikaanse spion te zijn. Als u gevraagd wordt waarom de Pakistaanse autoriteiten u spionage activiteiten zouden toedichten, verwijst u naar uw eerdere tewerkstelling als chauffeur bij een Amerikaanse firma en naar de geruchten die Jihadi organisaties uw dorpelingen en de Pakistaanse overheid zouden toefluisteren. Uw stelling over de geruchten die de Jihadi organisaties over u zouden verspreiden, baseert zich op de problemen die u in Pakistan gekend zou hebben. Daar deze problemen niet geloofwaardig bleken, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de beïnvloeding die de Pakistaanse overheid van Jihadi-zijde in verband met u zou ondergaan. Uw andere verklaring dat slechts uw eerdere tewerkstelling de Pakistaanse overheid er toe zou aanzetten u van spionagepraktijken te beschuldigen, houdt geen steek. Uw bewering dat de Pakistaanse overheid u bij terugkeer zou arresteren omdat ze denken dat u een spion bent, mist dan ook elke grond (CGVS 6/6/2011 p.10; CGVS 9/1/2012 p.6).

Daar uw vluchtrelaas ongeloofwaardig en uw vrees ten opzichte van de Pakistaanse overheid niet gegrond bleek, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegewezen worden. Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd hoofdzakelijk beperkt wordt tot het Noordwesten van Pakistan. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Punjab actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Punjab aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Allereerst dient opgemerkt te worden dat documenten slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Uw verklaarde terugkeer en verblijf in Pakistan tracht u te staven aan de hand van vijf documenten, een tandartsattest, drie verklaringen en een cricketposter. De drie verklaringen werden opgesteld door uw broer in het kader van uw asielaanvraag en ter ondertekening voorgelegd aan drie personen die in uw regio zouden wonen. Deze handelswijze garandeert allermindst de objectiviteit van deze verklaringen. Het doktersattest betreft slechts een met de hand ingevuld attest zonder stempel of handtekening. Op de cricketposter staat uw naam als sponsor vermeld. Een dergelijk document kan evenwel gemakkelijk op aanvraag vervaardigd worden. Deze vijf documenten kunnen derhalve niet als bewijskrachtig worden beschouwd. In verband met de problemen die u in Pakistan zou hebben gekend legt u een kopie van een First Information Report neer. Dat u slechts een kopie neerlegt biedt geen enkele garantie naar de authenticiteit van het document. De tweede FIR, het medisch rapport en de x-ray betreffen een incident dat uw broer overkomen zou zijn. Nergens uit de documenten valt er een band met uw verblijf of problemen in Pakistan te trekken. Daarnaast legt u een identiteitskaart (NICOP), zeven werkbadges en een rijbewijs neer. Deze

documenten vormen een bewijs van uw identiteit en uw carrière maar kunnen de verklaarde problemen in Pakistan niet ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van het artikel 48/3 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoeker vangt aan met het geven van de inhoud van artikel 48/3 § 1 van de vreemdelingenwet en geeft vervolgens nogmaals de grote lijnen van zijn relaas weer en stelt dat hij coherente en plausibele verklaringen heeft afgelegd, waarin de elementen van diverse rapporten van gekende internationale organisaties teruggevonden worden.

De loutere verwijzing naar niet nader bepaalde rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt de "*tahsildar*" van Wakirabad niet te kennen en evenmin enige belangrijke incidenten in Lahore te kennen, stelt verzoeker dat gepreciseerd dient te

worden dat hij in december 2009 terugkeerde naar Pakistan en dat hij mei 2010 het land weer ontvluchtte. Van de vijf maanden die hij er gespendeerd zou hebben zou hij drieënhalf maand in zijn dorp verbleven hebben en twee maand in Lahore. Dat verzoeker de "tahsildar" van het dorp niet kent is te wijten aan het feit dat hij slechts drieënhalf maand in zijn dorp heeft verbleven. Verzoeker stelt dat hij juist de tijd had om zich te installeren voor hij het dorp weer moest verlaten omwille van zijn vrees voor vervolging. Verzoeker meent dat er *in casu* geen element is waaruit blijkt dat hij de "tahsildar" in deze concrete omstandigheden zou moeten kennen.

Wat betreft de incidenten in Lahore erkent verzoeker dat hij heeft gesteld dat hij zich geen aanslag of groot incident herinnert. Verzoeker meent dat deze onwetendheid plausibel is gelet op het bijna banaal karakter van de aanslagen in die regio's. Het feit dat verzoeker vreesde voor de dorpelingen en in het dorp bijna slachtoffer was van een aanslag, zou ervoor gezorgd hebben dat hij geen aandacht gaf aan iets anders dan zijn problemen. Verzoeker stelt dat de psychische toestand waarin hij zich toen bevond ervoor kan zorgen dat hij een totale abstractie gemaakt heeft van alles dat rondom hem gebeurde, zodat hij onwetend bleef over incidenten in zijn omgeving.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) van mening is dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor hij naar België kwam weldegelijk in Pakistan heeft verbleven. Het is niet onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij enigszins kan uitweiden over hetgeen er in Pakistan is gebeurd in de periode dat verzoeker er verbleef. De Raad merkt op dat verzoeker weldegelijk zeer weinig informatie kan geven over zijn dorp, waar hij drieënhalf maand verbleef. De Raad is verder van mening dat drieënhalf maand meer dan voldoende tijd is om zich te installeren, zodat verzoeker niet kan stellen dat hij amper tijd had zich te installeren alvorens hij weer diende te vluchten, zodat er van hem verwacht kan worden dat hij toch een idee heeft wie de personen met een bepaalde autoriteit zijn. Ook in Lahore verbleef verzoeker twee maanden, zodat hij eveneens op de hoogte zou moeten zijn van bepaalde zeer ernstige incidenten die zich hebben voorgedaan in de periode dat hij er verbleef.

De bestreden beslissing stelt: "(...)U slaagt er evenwel niet in uw terugkeer naar Pakistan aannemelijk voor te stellen. Zo weet u niet wie de 'tahsildar' van Wakirabad was in de maanden dat u in 2009 en 2010 in uw dorp woonde (CGVS 6/6/2010 p.8). Dit is opmerkelijk indien u werkelijk in dit dorp zou gewoond hebben. Ook heeft u slechts een vermoeden van de naam van de gouverneur van de provincie Punjab destijds. Uw vermoeden blijkt ingegeven door het feit dat de gouverneur uitgebreid in het nieuws kwam naar aanleiding van zijn dood begin januari 2011 (CGVS 6/6/2011 p.8). Gevraagd naar aanslagen in de stad Lahore gedurende de maanden dat u daar woonde, weet u geen enkel incident aan te brengen (CGVS 9/1/2012 p.5). Nochtans werd Lahore begin maart 2010 opgeschrikt door drie bomaanslagen die zo'n zeventig doden en bijna 200 gewonden veroorzaakten. Dat bomaanslagen van deze grootteorde in de stad waar u verbleef u zouden zijn ontgaan, valt moeilijk in te denken. U verklaarde immers dat u uw huis in Lahore verliet om te winkelen en dat u er uw dagen vulde met televisie kijken (CGVS 9/1/2012 p.5). Zelfs indien u tot driemaal toe de mogelijkheid gegeven wordt om aan de hand van allerhande kennis die u opdeed tijdens uw terugkeer naar Pakistan het Commissariaat-generaal van uw verklaarde verblijf in Pakistan in 2009 en 2010 te overtuigen, kan u op een dorpsruzie na niets aanbrengen. Dat er u van een verblijf van zes maanden in uw geboorteland na jaren afwezigheid zo goed als niets is bijgebleven, is allerminst aannemelijk. U weet zelfs geen enkele nationale gebeurtenis in Pakistan te vermelden van deze periode (CGVS 6/6/2011 p.9; CGVS 9/1/2012 p.5).(...)"

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal hier een hele resem motieven opsomt waarom hij twijfelt aan het feit dat verzoeker teruggekeerd is naar Pakistan. Verzoeker slaagt er niet in om dit te weerleggen door te stellen dat hij niet lang genoeg in zijn dorp heeft verbleven.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel medisch attest heeft neergelegd dat zou wijzen op enige psychische problemen of geheugenproblemen. Feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De Raad schaaft zich dan ook achter dit motief van de bestreden beslissing.

Wat betreft de motivering van de commissaris-generaal dat verzoeker geen Pakistaanse televisieprogramma's kan aanhalen en dat hij niets weet te zeggen over het nationale cricketcompetitie en het internationale "World twenty20" toernooi dat plaatsvond terwijl verzoeker zich in Pakistan bevond stelt verzoeker dat er een misverstand is. Hij meent dat er geen twijfel bestaat over zijn nationaliteit en het feit dat hij in Pakistan gewoond heeft en dat indien hij de vraag begrepen zou hebben hij het evidente antwoord had gegeven.

Verzoeker stelt dat hij zich niets meer herinnert van de nationale en internationale cricketcompetitie en dat dit een gevolg is van de selectieve werking van het geheugen. Verzoeker zou getraumatiseerd zijn geweest door de aanslag op zijn persoon en de psychische gevolgen daarvan verklaren dat hij zich diverse elementen niet meer herinnert.

Wat betreft de stelling dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn wijst de Raad naar hetgeen hoger reeds gesteld werd. Verder is het zo dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat, maar toch kan van hem worden verwacht dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. Noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier blijkt dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens het interview op het Commissariaat-generaal. Uit het gehoorverslag aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er door verzoeker geen specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat hij zich bij het door hem aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, maakte verzoeker geenszins melding van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren. Verzoeker legt evenmin een medisch attest neer waaruit specifiek zou blijken dat hij aan geheugenstoornissen zou lijden.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op het feit dat hij de vraag niet goed begrepen heeft. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal is aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en is er ook aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag p. 1). Op het einde van het gehoor werd aan verzoeker nogmaals gevraagd of hij de tolk goed begrepen heeft, wat hij bevestigend beantwoordde (gehoorverslag CGVS p. 11). Verzoeker werd meerdere malen gevraagd om belangrijke gebeurtenissen te geven die gebeurd zijn in de tijd dat hij terug naar Pakistan zou zijn gekeerd, maar slaagt er niet in iets specifiek te antwoorden (gehoor Commissariaat-generaal p. 8 en 9).

Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt onvoorzichtig geweest te zijn door terug te keren naar zijn dorp, stelt verzoeker dat hij zijn dorpsgenoten terecht onderschat heeft omdat het zijn dorpsgenoten zijn en het gaat om mensen waarmee verzoeker en zijn familie zeer goede contacten hadden. De relatie tussen dorpelingen zou lijken op een familie waarin mensen elkaar steunen en vertrouwen. Verzoeker stelt dat hij wist dat een belangrijk deel van zijn dorpsgenoten de Jihadi organisatie steunen en dat hij ook wist dat sommige dorpelingen informatie hadden over zijn werk, maar verzoeker had nooit gedacht dat ze hem als een verrader zouden beschouwen met aanslagen als gevolg.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

Wat het paspoort betreft waarmee verzoeker naar Pakistan reisde, stelt verzoeker dat hij helemaal geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat het paspoort in Pakistan is en op het Commissariaat-generaal dat het paspoort bij de smokkelaar is, maar aangezien deze smokkelaar in Pakistan woont zou dit geen tegenstrijdigheid zijn.

Wat betreft het paspoort dat verzoeker gebruikte om naar België te komen stelt hij dat hij dit slechts zeer kort in zijn bezit had en dus de vermelde identiteitsgegevens niet volledig kent.

De Raad wijst erop dat verzoeker op de DVZ weldegelijk gesteld heeft dat hij zijn paspoort en identiteitskaart in Pakistan heeft achtergelaten (verklaring DVZ punt 21) terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal stelt dat hij zijn paspoort aan de smokkelaar heeft gegeven (gehoor Commissariaat-generaal p. 3). De Raad meent dat verzoeker hier duidelijk na reflectie een uitleg probeert te geven om zijn tegenstrijdige verklaringen goed te praten, maar hier niet in slaagt. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Indien verzoeker werkelijk zijn paspoort niet voorgelegd heeft omdat de smokkelaar dit zou hebben bijgehouden had verzoeker dit reeds tijdens zijn eerste interview op de DVZ dienen te melden. Verzoeker is trouwens volgens zijn verklaringen met een ander vals paspoort naar België gereisd en geeft geen verklaring waarom hij zijn authentiek paspoort aan de smokkelaar gegeven zou hebben.

De Raad wijst tevens op het volgende deel van de bestreden beslissing: *"(...)Van het valse paspoort dat effectief gebruikt werd voor uw reis tot België kent u op de voornaam en de nationaliteit na de vermelde identiteitsgegevens niet. Men zou nochtans verwachten dat, indien u zich een andere identiteit aanmat om naar België te reizen, u de gegevens van deze valse identiteit ook tot u nam (CGVS 6/6/2011 p.7).*

Dat uw verklaringen over uw paspoort niet kunnen overtuigen, draagt bij tot het vermoeden dat u na uw verblijf in het Midden-Oosten niet bent teruggekeerd naar Pakistan.(...)".

Bij het oversteken van internationale grenzen is er altijd een mogelijkheid op persoonlijke identiteitscontrole. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker, die op illegale wijze met een vals paspoort, naar België gereisd zou zijn geen details kan geven over de gegevens op het document dat hij gebruikte om België binnen te komen. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker stelt verder dat in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, zijn vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten weldegelijk plausibel is, omdat verzoeker voor het Britse en Amerikaanse leger gewerkt heeft. Deze tewerkstelling wordt niet betwist door de commissaris-generaal en uit verzoekers verklaringen blijkt dat de dorpelingen op de hoogte waren van verzoekers werk en het zou dan ook niet ondenkbaar zijn dat deze informatie aan de Pakistaanse autoriteiten zou worden doorgegeven die dan ook hetzelfde zouden kunnen reageren als verzoekers dorpsgenoten.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat betreft de documenten die verzoeker heeft neergelegd, meent hij dat deze weldegelijk een bewijs van verzoekers verblijf in Pakistan vormen in de periode van december 2009 tot mei 2010. Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift specifiek het tandartsattest, aangezien dit duidelijk zou aantonen dat hij in die periode in Pakistan was.

De bestreden beslissing stelt: *"Uw verklaarde terugkeer en verblijf in Pakistan tracht u te staven aan de hand van vijf documenten, een tandartsattest, drie verklaringen en een cricketposter. De drie verklaringen werden opgesteld door uw broer in het kader van uw asielaanvraag en ter ondertekening voorgelegd aan drie personen die in uw regio zouden wonen. Deze handelwijze garandeert allermindst de objectiviteit van deze verklaringen. Het doktersattest betreft slechts een met de hand ingevuld attest zonder stempel of handtekening. Op de cricketposter staat uw naam als sponsor vermeld. Een dergelijk document kan evenwel gemakkelijk op aanvraag vervaardigd worden. Deze vijf documenten kunnen derhalve niet als bewijskrachtig worden beschouwd. In verband met de problemen die u in Pakistan zou hebben gekend legt u een kopie van een First Information Report neer. Dat u slechts een kopie neerlegt biedt geen enkele garantie naar de authenticiteit van het document. De tweede FIR, het medisch rapport en de x-ray betreffen een incident dat uw broer overkomen zou zijn. Nergens uit de documenten valt er een band met uw verblijf of problemen in Pakistan te trekken. Daarnaast legt u een identiteitskaart (NICOP), zeven werkbadges en een rijbewijs neer. Deze documenten vormen een bewijs van uw identiteit en uw carrière maar kunnen de verklaarde problemen in Pakistan niet ondersteunen."*

De Raad schaaft zich achter dit motief. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft herhaalt de Raad dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoeker meent dat hij coherente en niet tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en aldus vastgesteld dient te worden dat zijn vrees voor vervolging gegrond is. Indien er daarentegen nog twijfel zou bestaan over de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, dient toch te worden aangenomen dat er voldoende elementen zijn die kunnen rechtvaardigen dat hem tenminste het voordeel van de twijfel te gunnen.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde

aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in Pakistan sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad schaaft zich achter dit motief uit de bestreden beslissing. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS